

Jeden irský překupník drog, kterého zabila, si zapsal klíč k digitální peněžence, jež obsahovala šest tisíc bitcoinů, na kousek papíru a ten ukryl do pouzdra rybářského prutu. Jedna žena uschovala svůj klíč do krabice s napůl vypotřebovaným pracím práškem, jež stála nenápadně v prádelně. Další zas zastrčila lísteček s ručně zapsaným kódem do dutiny tyče na ramínka v šatníku. Zvláště vynalézavý byl jeden Němec, jenž ho dal vyrýt na barevnou dekoraci, kterou vložil do akvária ve své bavorské nemovitosti.

Aby to fungovalo, soukromý klíč musel po celou dobu své existence zůstat známý pouze majiteli. Odhalení se rovnalo ztrátě kontroly nad vlastními bitcoiny. Mnozí majitelé ukládali kódy do bezpečnostní schránky v bance, aby měli zálohu a předešli komplikacím při náhodné ztrátě primárního kódu. Jerevan udělal jistě něco podobného. Ale to její současné dilema neřešilo.

Musela najít druhý váleček.

Myslí.

Když si o Jerevanovi zjišťovala informace, všimla si, že miluje historii. Ačkoliv byl Armén, fascinovala ho ruská minulost. Jeho člun, který se touhle dobou pohupoval někde na hladině Bajkalu, se jmenoval *Rus*. Rusko se zrodilo s příchodem vikinských obchodníků-dobrodruhů, kteří otevřeli obchodní cesty vedoucí do Skandinávie. Usadili se podél řek na území dosahujícím až ke Kaspickému moři a ovládali ho více než dvě stě let. Postupně byli asimilováni původními kmeny, které je nazývaly Rusy. V pořádku, pojmenoval si tak svoji loď.

Rozhlížela se po místnosti, její pohled putoval od jedné busty ke druhé.

Napoleon. Alexandr Veliký. Karel Veliký. Julius Caesar. Čingischán. Tamerlán. Francisco Pizarro. Osmou podobiznu ale nepoznala. Zaujalo ji to, přistoupila blíž. Sáhla po mobilu, vyfotila ji a snímek odeslala do vyhledávače, aby získala bližší informace.

Podařilo se.

Rurik. Žil v 9. století. Vikinský válečník a kníže, který vládl severnímu Rusku. Opanoval Novgorod a založil dynastii, jež skrze jeho potomky přetrvala sedm století. Šlo tedy o osobnost, kterou Jerevan nemohl neobdivovat.

Zkoumala bustu. Bílý mramor. Matný povrch. Tvář vousatého muže s hustým knírem a obočím. Na hlavě měl zašpičatělou helmici, zpod níž vyčuhovaly dlouhé vlasy a spadaly mu podél lící. Pokleपालa na helmu. Byla plná. Nezněla dutě. Nadzdvihla tedy sochu z podstavce a prsty propátrala spodní stranu. Něco tam bylo. Položila bustu na podlahu a uviděla dva proužky černé izolepy přilepené zespodu k soše. Odlepila je a objevila kruhový otvor vysoustružený do mramoru.

A spatřila druhou část válečku.

Usmála se. To nebylo špatné.

Uvolnila váleček. Byl dlouhý asi dvacet centimetrů, skládal se z dvaceti čtyř samostatných kroužků s vyznačenými písmeny a číslicemi z venkovní strany. Jeden konec byl plný, v druhém byla dutina, do níž zasunula menší váleček, který strhla Jerevanovi z krku. Věděla, co dělat dál, a tak otáčela kroužky, dokud všechny dílky nezapadly do sebe.

Před očima se jí objevil přístupový kód.

Nemarnila čas.

Na mobilu si otevřela webovou adresu, kterou jí banka poskytla pro převod Jerevanových bitcoinů. Už věděli, kde se nachází Jerevanova online peněženka, což byl docela výkon, ale banka disponovala prostředky, které nikdo jiný neměl. Informace o účtu byly samozřejmě bez soukromého klíče k ničemu. Ona ho ale teď měla a během několika ťuknutí do klávesnice zadala potřebné údaje. Na displeji se objevila informace, že má povolený přístup do peněženky, v níž je uloženo 41 867,45 bitcoinu. Zároveň znala číslo účtu a měla klíč k další peněžence, která pro změnu patřila Bance svatého Jiří. Klepla na pokyn PŘEVOD a pak zkopírovala a vložila na obrazovku informace z aplikace POZNÁMKY. Z důvodu bezpečnosti její smartphone